

М. Пантић

#24

**АРАРОВЕ
ЗАБАВНЕ КЊИЖИЦЕ**

ЉУБОМИР БОШКОВ
БАРАНИШТЕ
ИЗ ЗЕМЉЕ СР

КОЛО ПРВО.

ЉУВАВНА СЛАСТ

II.
МИХАИЛО А. ПАНТИ

У ЗАЈЕЧАРУ.

Штампања Милош Т. Ј. Леседренца

1889.

ПРЕГЛЕД.

Арарове забавне књижице које ће по обећању и даље излазити на 4-5 таб. мале 16° у садржини прибраће умни рад потписаног — послужити милом и пријатном забавом сваком оном, који се разбирао буде о њему, те овим учтиво позива на цртину.

Све поједине Арарове књижице могу се засебно да купују по 40 п. д или 20 нов. а. вр. Гледаћемо да не буде размак времена врло дуг.

Од књижица првог кола после „Ора и кола“ (која су изашла из штампе са пишчевим ликом под насловом „Кретање слободе“ су још, II. Вршидба и бербе и III. Ката и сватови. Цена је за ове три књижице 1 20 дин. или 60 нов. а. вр. — „Роду глас“ са садржином I. Пољичарке; II. Осветарке; III. Слободарке, заузеће две пуне књижице, а стаје свега 80 д. п. или 40 новч.

„Перивојни Украс“ у коме су I. Спроводне песме; II. Сто пушљака; III. Ружице; IV. Љубичице; V. Босиља; заузеће

#24

Светоз - ар Ар - сенијели
весном и збором.

ВАЗДАНКЕ

Обданице развијени дупољци на грудима
моје драге.

ЉУБОМИР БОШКОВ
БАВАНИШТЕ
ИЗ ЗЕМЉЕ Ср.

У ЗАЈЕЧАРУ.

Штампарија М. Т. Јов. Лесдревца у Зајечару.

1888.

П О З Д Р А В

Једног цвијетка са Арарата.

ЉУБОМИР БОШКОВ
БАВАНИШТЕ
ИЗ ЗБИРКЕ Бр. _____

Из сред сриједи перивојног у-
крава, а теби из дубине срца мога
тргох развијени цупољак, што га
дигино око међу стотинама издамо-
нек ти је једини на грудима твојим
прије другог цвијетка и рулица: док
боравиш у сјеници тихог мира, про-
листаваш стожнесту ружу, те са сва-
ког јој листића пречитаваш тајне
муди натопљене сјеваком крвљу љу-
бавних болова:

— Нек румени на истоку зора,

Ал' нек чедност даје пјесми збора
Како би се развијена ружа -
Моја толи ојађена душа -
На крилу се нашла ширли твоме.
Хладна ст'јено цвјетна пред-а мноме.

У ЗАЈЕЧАРУ

С. А. Н.

5.

I ЗАРАБЦИ

I.

Не, вара се око моје -
Али опет минув тако.
На очима нас обоје -
Рупно се сињи пак'о.

Док стадосмо у том часу,
Неми стасмо — али јао!
Ти пунољче - ја по гласу
Рек'о б' да је певом жао.

Та не жали девојнице
Нас судбина сама зове,
Препознах те - узданице,
А то судбом нама гове.

2.

Двоје драгих судба зове,
 На састанак вајне среће,
 Само миље слашћу гове -
 Пуцољак ми свенут' не ће!

Свенут' не ће, процветаће
 На бојноме крилу њојзи,
 Моје песме пропеваће
 Ту пред ружом о овојзи.

Драж дубока, гонце кашће
 На крило јој од милости,
 Ту на срцу срце кашће
 Хвалу души у радости.

3.

Покапаше сузе мила
 Левицу ми под образом,
 Ти ли е' оно—ох, је л' збиља?..
 До срца ме води стазом.

У скријутку место тражи,
 Да одлане срцу своме;
 Један поглед да с' онажи
 У осмеху чедном твоме.

Јој, ти чедо, зар још не знаш,
 Да су срца ближе била—
 Што се миље од мен' презаш,
 Речи су ми прозбориле.

4.

Ој радости, да л' се враћаш?
 Зовеш ли сеју натраг?...
 Ох, дал, миље срцем схваћаш—
 Је ли сејин оно враг?

Не да кажеш миљу речи,
 Већ ти кријеш тајни жар;
 Ја заплотив тек у срећи,
 Назад пођох у нехар.

Незнам како судба доне,

Незнам коме зборна реч,
 На крилиме миље поне--
 А ја морам назад већ!

Пукањ лаки, да с' познамо...
 Тенала је сеја јој!
 А то срећа ево амо --
 Та де реци речцу њој!

Рекао бих — још је рано.
 Ја к'о велим стран јој лик--
 Ја сам пао немо, сано
 Ту пред вама - мученик.

5.

О' чем спора, о чем речи —
 Прислух лаки, над бих смео
 Сањат, тихо, ту у срећи
 Срећом бих ти дожудео.

Ти јој збориш, она с' смеши,
 А тај смех је бај усана,
 Пупољак пунац, свежи —

Ил' је ружа расцветана.

Нека руже, нек разцвиће,
 Мени драж ми миља тепа;
 Те љубавно срце кличе:
 Ох, да слика толи лепа!

Сликао сам се за час тебе,
 Пуну миља у осмеху,
 Ту уз тебе још и себе
 У смелости бајном воку.

Век је дути, два три года--
 Дуго, дуго, роде збиља,
 Крв ме обли — није вода.
 А, ту дражи изобиља.

Ми с' згледнусмо - још не знадем,
 Да л' да веру теби дајем;
 Срце б' хтело — да познадем,
 А да с' томе још не кајем.

6.

Истину ми варка дала,

Истина су речи ове,
Вера ми је пропевала —
Пупољак ме миља зове.

У распутку, на процвету
Драж пупољка миомира,
Ту на крилу моме злату
У лугоме неопиру.

Чунаш зборе збор ми речи,
Што се овде теби хтело.
Ја у пуној, љупкој срећи —
Срце ми је дожудело.

Већ се песма није знала,
Већ ти речи пуно кажу,
Тајна сила — овде знака,
Да пред тобом миље слажу.

Наслик'о се збор ми речи,
Наниз'о се, те ти тепа;
Дај мелема ти у срећи —
Дај дражести моја лена!

Без лепоте песме није,
Без дражести уздах плоне,
Без милости срце гније —
Без љубави љубав тоне!

7.

Лептир мали лет-летнуо —
На цвет нао
Уздисао —
На пупољак оп'слетнуо,

Је ли дико? Лептир-шари }
Није знао,
Да је слао
Пролетарни уздах-шари.

Уди лептир, гнус га доне,
Шта ће тужан —
Још се сужан
За пупољком'оним'тоне.

Пупољак ми у разцвету —
Лептир мали
К'о у шали
Хтео б' миљем мелем злату.

Дерле мало — варало се,
Мислило је —
А то што је —
Са временом уздало се.

Чела ј' била, оно оде,
Чела мала —
Гола хвала
Веруј, није ово роде!

Док трут шеће по жбунови,
Чела с' жури —
У кубури
Миомирис цвећем пови.

Је л' то душо медак сласти,
Са усана —
Расцветана.
Што ће ружа љупка кисти.

8.

Сто пупољка, је ли
Да стотину пуну хоћеш?

43.

Па, ово роде, 'ево
Са пупољком да ми доћеш.

Тек осми ту на реду.
А ти рекла пуно крило —
Расцвићу с' на погледу
Па се смење мило.

Меки осмех онај лаки
Песми мојој збора даде,
Слог је овај овде сваки
У процвату наше наде.

9.

Што хтедосте кад стадосте?
Што вам срце тренем рекло?
Ја сам крен'о мио госте —
Извесно ме нешто пекло.

Радозналост твог' особља -
Када женско срце примих,
Пратиће ме све до гробља;
Јер то срцем срцу снимих.

10.

Како хоћеш вече ово
 Да довршим сто песама?..
 Како? — Све је ето ново:
 Да не будеш ноћу сама.

Нек ти у сну бар изађе
 Слика Ара у облику —
 Да с' у крилу твоме пађе
 Пупољак ми уз прилику.

Прилика је - је л' прилична -
 У љубави срце знаће —
 Ти још стојиш непотична
 Лик сестринства путоваће.

Путоваће дуге путе
 До осећајног срца твога;
 Ја ту рекох миле слуге —
 Ој, на чуј ме, чуј до Бога!

11.

Ту још једна, није многе -

Опклада је самом себи;
 Делај, делај жива слога!—
 Другом речцу рек'о не бих.

Ал' љубавци трајног миља
 Стотином се само збори.
 Пупољци ми од озбиља —
 С нова с' нова песма створи.

Пај их цуро крило пуно,
 Пај на бирај у загоди!
 Ја сам тихо речцом уг'о
 Што поникло у природи.

Да, баш љубав чисту ову
 Афердите Ладе бајне,
 Што је дражи дражи зову,
 Те сад нису више тајне.

Тајна једна да с' обави —
 То тек љубав наша жели —
 Хоће да нас не растави —
 Хоћеш? Ох, та реци! Је ли?...

12.

Је ли? Је ли, ја ко велим
 Јела да ми поздрав каже,
 Да се миљу миља селим
 А где срце само наже.

Де одселим са јесени
 Кад селице одселише,
 Беже ласте од студени,
 И ја бежим — али пише:

Моје ј' лето ту код тебе
 Да за морем није пошло;
 Ипак велим не'о за себе —
 Преко гора путем дошао.

«Сами смо!... Да ти с' анга
 На само ти јавом бива,
 У љубаном чару Данка,
 Вазданка се — осмехива.

Рек'о сам ти — како не бих?
 Глас истине ту је стиг'о;

Пред њиме се ето пребих,
 Је л' да није реч на лихо?

Није, није - дах даљине,
 А ја видим то из близу,
 На ту пртам тек мишине
 У љубавном пуном низу.

13.

ЉУБОМИР БОШКОВ
 БАВАНИШТЕ
 ИЗ ЗБИРКЕ Бр. _____

Број несрећан, ал' у срећи
 Што ће бити — неутралан:
 Мисли роде - чин је прећи
 А то ето на сам сталан.

Сталан јесам, ал' дај среће,
 Да се сталност та допише;
 Пунољци нам љубе вече -
 На „Даници“ миљ уздише.

Милост пише, миље ево,
 А ти не знаш муку роде:
 Неп се уи'о - ја сам сив'о
 А са моје пеногоде.

Збогом! Збогом, рећи морам,
 Да полетим другом крају:
 Своје чело ту наборам —
 Ја у пак'о летим рају.

Рај пак' пак'о, к'о што велим,
 Љубичицом - не издани:
 Тек над тамо ја одселим -
 Срцу ће ми да одани.

14.

У жалости жалост пише,
 А без срца камен тврди.
 Монотона - да л' уише,
 Да ме цвеће не погрди.

Дај промену - ево роде:
 Не срди се, не мој лећи -
 Све ми вече доне овде,
 Та слушај ме ти у срећи.

Међу двоје и критика
 Блажа бива од наваде

Кад ми дражју моја дива
 Лако ступи тик до браде.

15.

Ево цуро
 Сликку речи,
 Мало штуро —
 Немој лећи..

Читај, читај,
 Вај то збори;
 Ох, прочитај
 На — затвори.

Онда ходи.
 Мени амо,
 Да с' милоти
 Ми предамо:

Мила с'анка,
 Где радости —
 Реч потанка:
 Ох, опрости!...

Но бих рек'о;

Ал' кад љубим
Реч сам стек'о
Па се губим.

У милини
Ја пред тобом,
У даљини
Ко ће с' тобом?

Ту уз тебе
Збори лете,
Срце зебе —
Од освете,

На што жуди
Без ожуда,
Кад па груди
Крепу с пута...

Драж је миља
У одзиву,
К'о што б' била
У — целиву.

Кледе се виле
Па сунцу милости,
Љубав су ниле —
Ох, боже опрости.

Милост је ова
Срцу ти зборила,
Држи ми слова —
Што си их створила.

Хтеде би рећи
Да су глас истине,
Љубав у срећи
Пред очи сестрине.

Сеја ме гледа
У милу љубави,
А санта леда
Мину по парави.

Зборила она —
Милостник тој звони,
Ја сломих лона —
Лет ме даље гони.

ЉУБОМИР БОШКОВ
БАВАНИШТЕ
ИЗ ЗБИРКЕ Бр. _____

Нит'о бих јелу
Што јој грана ради,
Али у цвељу
Стадох у наслади —

Не смем горчину
Да линем у груди,
Да опачину
Санак не пробуди.

17.

Ту детенце, је ли твоје роде,
Смешкало се, у љубави згоде
Не зна збора—је л' да не зна чедо,
Дах му збори, мајушко ме глед'о!
Је ли роде? Која мајка миља
Спустила те са свог нежног крила?
Та протенај збора недозбора,
Ето тужки и шума и гора!
Чија тета у миљу ме срета,
Жели неког крај живог детета?
Неког велим — ој, тетино гонце,
На што љубав још ти тета овђе.
Та љубни га, к'ошто т' љуби мајка,

Да се сроде и љубав и дајка.
Нек љубљена само оног љуби
Ко са поме слашћу време губи,
Ко удахом ове речи ниже —
Ко све паше, што њојзи унише.

18.

Замирио миром цвет,
Роса пала ту на лист,
Мене поли тугом сет —
Један удах прими с' чист,

Лист и лишће — сродне душе
Моја слика, у сну збор —
Наклони ме ту патнуше,
Ох, љубавни љубљени створ!

Пловита вила ој,
На љубавни спевак лак,
Пошто се баш по њој
У љубавни тајни знак.

Знаш ли роде да те љубим,
Знаш ли миле овај збор?

Док ти дражју драга стуним —
Најдражи си ти ми створ.

19.

Ником песме милосно,
Горе гледам поносно,
Хвала божје зборила,
А у молби молила:
Сам си рек'о: „Уздај се!“ —
Сам ти каз'о: — Не кај се!...

20.

Лако ми, лако речи лете
У миљу милом своме,
Дражи ме драге мило есте,
Да проспем миљ пред њоме!

Милосна росо у љубави
Дај мелем нупољку маленом,
Пропиватом мило у забави
Не уби њега ми студеном.

21.

Све се женске

Овде речи даше,
Песме моје
Са речма пропеваше!
Да их чула
Моја дика вамо —
Не бих миље
Ја нупољка сламо,
Не бих рек'о:
Не љуби ме драга,
Већ бих пао —
Ишудела снага!..
Клопули би —
А за мало само,
У љубави
Док се не одамо.

22.

Њој па њојзи, шта ћеш више,
Нек се њојзи век довише,
Нек прозбори ту завршио:
Наше цвеће није кршно!
Поникло је у милини,
Расцвело се у даљини,
Мирисало крај срдашца —

Љубав наша сјај сунаница,
 Што је пао на цулољку,
 Даде дражи на увојку.
 Прах уздаха њим попао,
 Те је цветак мирисао;
 У мирису, у уздису
 Ја се савих ту на листу:
 Пао првак баш на груди,
 Да не гине он од студи —
 Развио се лептир шари,
 Да љубављу прокретари
 По свом свету српског света
 Где нам пећу бајна чеда.
 Да се стани на твој крилу
 У уздаху баш премилу.
 Лептир цвеће љубио је —
 Прими цвете цвеће твоје!
 Што детињство оно рекло
 Што с' дражју с нова стакло,
 Није више лептир — душе,
 Да са њега цвести с' суше;
 Уздах'га је пољубио
 Друкчи облик пробудио,
 А то може само песма

Над проструји збором чесма;
 Јер ромори љубав сама:
 „Хајде цвете, хајде с нама!“

23

Спевај, спевај љубазнице!
 Спевај мило дражи пуно,
 Ја сам мила срца ун'о —
 Ох рашири кецељице!

Пуно крило, нај поброји
 Пуно има — ево нај их!
 Ту над нама ан'о стоји
 На њему се круна сјаји.

Круна то је љубав чиста
 Два искрена срца наша;
 Као росице на њој с' блиста,
 На њој се славуј маша.

Машно се песмом милом,
 Баш на крупном оном сјајном,
 Да пред душом твојом чилем
 Малије ти росу тајном.

ЉУБОМИР БОШКОВ
 БАВАНИШТЕ
 ИЗ ЗБИРКЕ Бр.

24.

Данка има,
 На преима,
 Сунца сјајног прамен,
 У љубави,
 У нарави
 Адем — драги камен,
 Кам се блиста —
 Љубав чиста —
 Прелива се бојом,
 Блесци камен —
 Јасни пламен,
 Баш пред драгом мојом.

Плаћ љубави!..
 Ох избави —
 Дај, вере ти твоје,
 Да ту буду
 На свом путу
 Осећени двоје.

25,

Хоћеш ли љубити,

У милу се виту,
 Ко пунољак ови
 Што ти коса лови?..

У расцвету своје,
 Моје чедне моме
 Пунољци ми прене,
 Да се миљем смеће.

Ој, миле милости
 Прости, дико, прости —
 Ту пунољци цвате
 А то махом за те.

26.

Ту на оца речи пале,
 Чуј им зборе -
 Ох, роморе,
 Да су валуд уздисале!

Пунољци ми разцветани,
 Цвеће мири -
 Многири -
 А свет вели: Стани; стани!

Стој, да стојаш, ал' сад не ћу!
 Напунићу -
 Дошунућу
 Првог миља бајну срећу.
 И отац ће најзад рећи:
 „Право збори -
 Ваш угори -
 Нађоше му путак срећи!“

27.

Из младости у милости,
 У забави и радости,
 У милини и истини
 А у цветној постојбини
 Пунољци се расцветали
 Па су с,анком мирисали.

28.

Банда свира,
 Срце дира -
 Не смем јоште лећи ја!
 Песма преша,
 Па се смеши -
 Милошћу се превија!

Видни роде
 Љубав, годе
 Нама миљем уздаси
 Хајде амо,
 Да на само
 Не пођемо омрази.

Ала дивно-
 Зрак је вивно
 Где голуче љубави,
 Оно слети
 У полети
 Да нас с нова забави.

Де гугукни -
 На тек хукни
 Хуном сланћу реди „да!“
 У твој збору
 И ромору
 Зборићу ти песмом ја.

29.

Надам се, а што не бих?
 Удам се — по потреби

ЉУБОМИР БОШКОВ
 БАВАНИШТЕ
 ИЗ ЗБИРКЕ Бр. _____

Двоје се завољело
У миљу с' зажелело -
Сложила с' срца оба -
Живели све до гроба.

30.

Ружнице ће прозборити:
Пунољци се расцветали,
Немој више ти спорити -
Пунољци ти збор издали.

Од њих ниче љубав с нова,
Ружа пуно - бајна срећа!
Пунољцише опет слова,
Ја у срећи не знам лећи.

Пишем збора реда многа,
Је ли — само о љубави!
Да их чује мена слога -
Двоје милих у забави.

31.

Бој - а да друго шта је?
Када крвца рујем шкромпи

Свага ти малаксаје —
Сву ти рујан туга попи.

Попићу и ја за то
Сто бокала од љубави,
Још пехар - чисто злато —
Медак слашћу у забави.

Препићу — не, 'то не ћу!
Тек толико пити хоћу,
Кад гасим тихо свећу,
Да те сањам онда поћу.

32.

Смер' ти песме идем касти:
У љубави да живимо,
Љубав пуно да славимо
У милосној првојласти.

Реч ти збора идем рећи,
Да љубљени у љубави
Проведемо у забави
Пунај век нам све у срећи.

33.

Шта zvezdare? Je су л' твоје?
 А да нису — за обоје?
 У двоје се нек читају,
 Док у миљу и грљају
 Блесну звезда у треперу
 Да расветли нашу веру
 Ренатица - реп убави —
 То је поклик од љубави.
 Што с' пронео међу двома -
 Што нестало туна одмах;
 Нестало га међу нама,
 А сјај сијн'о међ звездама,
 Она звезда славе сјајне -
 Љубавне је крију тајне -
 Што ће слава без љубави:
 Љубав славу заустави.
 — Немој роде, немој друго
 Да не буде светом руго:
 „ Ко се хвали, сам се квари!“
 То су рекли јонте стари.
 Ја са хвалом не бих хтео,

То где сложак њу уплео,
 То је хвала ли због тебе,
 Да ми срце не озебе.

34.

Напrenoћа зрела воћа
 Топ загризеш, а то прија;
 Операна — мрка злоћа -
 То је вјед, љута змија,
 Прочекасмо, не дивљасмо -
 Љубав нашу штогине,
 Штомо је насновасмо,
 Да нам слашћу не угине.

35:

Набор ти је; бирај роде
 Што ти ерцу годи,
 Она онде од милоте
 Што с' милошћу роди.
 Ево речи — реч је драга,
 Ја сам речи нис'о,
 Топ у речи жива снага
 Ја сам ја удис'о —

Ал' за туђим столом седох,
 Није реда више;
 Баш стотину и да хтедох —
 Нек је за сад тише:

Да ти другом све донишем
 У љубави жара;
 Јер љубављу вазда динем —
 Љубав песму ствара.

Нека пламен бунне живо,
 Да љубавник даје —
 Где се Балкан тамо скрив'о
 Нека сјај осване!

Плам љубави - сјај сунашца
 Тек што мијну зрака —
 Пунољак је од срдашца
 Радост даје знака:

Знај дат љубим - не ћу крити,
 Та љубав ме роди;
 Идем ноћу завршити:
 „Ох, љубавцо, оди!“

С. А. Н.

Оди, оди, ој љубавцо,
 Оди ближе срцу моме,
 Да ти речем збора чистог
 У пунољку расцваломе.

Пита љубав, да с' развије
 А у ружу, љубав пуну;
 Пунољак се тек осмехну
 Љубавном своме жбуну.

Развијени сви пунољци
 Та их дивот дивно даде,
 А нагињем сану ближе
 Док озаре зором наде.

И. ОСВИТ.

Зора свита,
 А дан пита
 Је си л' зором устао?

Је сам, е, анком —
 Мило данком
 Руј и зору венчао. —

Овешчани
 Мили дани
 Са саном се рукују.

Па уласти
 Љупком сласти
 Теби душо путују,

Прими роде
 Зрак слободе,
 Цветак душе жуђене,

А безбели,
 Да ти жели:
 „Здраво, селе јутрење!“

38.

Дан и ноћ је како вијем.
 Венац песме како сплећем:
 У миљу ти миља бдијем,

Па се пором тебе сећам. —
 Ко зрак зоре што је мио
 Кроз венац те пољубио,
 Тако данак са уранком
 Још се грли љупким санком.
 Драгју сплетен, дан у ноћи
 Да с' у миљу срце точи:
 Што оствари мис'о трена
 Да се створи успомена.
 Сви спомени ту ностали,
 Па су миљем уадисали,
 Сићан издах о јутрењу —
 Теби слете у грмењу:
 Ој, гране раних днева —
 Баш о теби ноћу сневах —
 Дај - де даном да заменим
 Да са саном знак променим
 Мио знак је ту са руке,
 Убав прстен од поруке,
 Најмилије и најдраже
 Ко што с' оно душо каже:
 Хоћу - та да хоћу само,
 Не ћу друго да имамо!

39.

Пуцољак се расцватио
У миљу своме,
Ја сам с' миља ту латио
На крилу твоме.

Миље то је мирисало —
А љубав наша,
Кад је срце уздицало
Жртву принаша.

Нову жртву тошле крви
Са срдашца мог,
А по њојзи кад поврви
Тај љубавни крок:

Урујао гором цвеће —
Лепу санку ој,
Да помилој дражи шеће
Убав цветак мој.

40.

Миљем теби збори песма,
Те ромори ромор - чесма
Љубављу!

Уз-а чесму поток тече
А ту мири мило цвеће
Лепотом.

Цвет убави рујна ружа,
У проплату мила душа
Девојке.

Ој ружице у проплату,
Кајде ону не узбрату
Мирини.

У милојласти својој
Мала глава ту на мојој
Десници —

Пивај санком, сан љубави
Давио ти цвет убавих
Песама.

41.

Јукино око - оба струка лака,
Или мила цвета - два цвета једнака.
Спрам њи су оба цвета с' нова

На угледу љубавног нам слова.
 Ромориле речи лаколете,
 Шунлетале - та већ где, пролете!
 Машта бујна, на зад цвету своме,
 У љубавном, у заносу томе
 Где, на страни с' пунољак расцваа
 У љубави пуној мирисао.

42.

Све пунољци
 У увојци

Расцвани,

У милости —
 Ох, опрости —

Спевани.

Овај мали,
 Што се жали

Срце је,

Што на листу
 Љубав чисту

Провеје

Провејана,
 Опевана

Љубави,

Ти ми санку
 Ту при Санку

Забави!

43.

Цвеће цвати у милости —

Мој пунољче! (1.)

А по њему пади гости,
 Гости њега мирисали -
 А други га и узбрали,
 На грудма се твојим пађе
 Пунољак ми живе наде:
 А се падам у љубави
 Је варам се у варави,
 Ружа ми се ту развила,
 Од облика твога мила,
 Усрете је тина мала
 Ка у маљу цвркулала.

(1.) Уз сваку врсту

44.

Моја дика, где је боже,
 Да јој љубав певаг' може:
 Ој с,анчице
 Санка свог,
 Видео ти
 Љубав бог,

Што ј' са срца никла мог.

Ник'о-мирски ниче цвеће,
 Да по њему љубав шеће:
 Ој с,анчице
 Санка мог,
 Видео је
 Њу ми бог —

Како цвати овај слог!

Сложило се све љубљење
 Ником никло уз жуђење —
 Ој! Данчице
 Зарка свог —
 Видео је
 И нас бог —

Ти крај злата онде свог.

45.

Хајде, роде пупољче,
 У слободи девојче —
 Цветно, мило узгојче —
 Ти природно лепојче!
 Крени миљем лепоте
 У радости красоте
 Осмехнуте милоте,
 У милости кад оде
 Слог ми с' речи китити
 О дражима зборити,
 Пренесе се сто нити —
 Иде љубав спорити.
 Прими прошле љубави
 С нова роде - убави;
 Ох, почакај с' нарави
 Љубав душем забави.

46.

Шесмо моја песмице,
 Ој милосни цвете,
 Тебе миљем девојче
 У љубави срете.

Сретоше се погледи
Љубавне ми сашке,
Да веселе милошћу
Наше миле данке.

Дан ми уз'о тепати,
А ја са њим сневам:
Како знадем певати,
Тако и — успевам!

Успех ми је љубљење,
А што роде велици?...
Ово мило жуђење —
Где е' до срца желици.

47.

Прохујала бујна песма —
Сплетен венац мио,
А на венцу један цветак
У љубави с' скрио:
Дикино око
Дражју дубоко!

Почуј мила милоснице

Лаке струне моје,
Што у трену свише руке,
Да виле запоје:

Дикино и. т. д.

Ој убави цвете мио
Што ти љубав збори!
Оно рече славуј — тица
Ту у раној зори:

Дикино и. т. д.

Верни, дражи, драго моје,
Да с' погледи сретну,
Да ја видим у милини
Нашу љубав цветну:

Дикино и. т. д.

48.

Моја мила радосна,
Пољана јој цвета;
Пуна дражи — поносна
Љубавно је сретал

Сретосмо се жуђењем
 При заходу сунца,
 Милогласно гуђењем
 Један тепањ жуња.

Пођи дико стазицом
 До жбунића стога,
 Украсила ружицом
 Наша мила слоза.

Пунољак ће дарити —
 Од милости чедо —
 Ајде цвеће славити,
 Уздах нам процвет'о.

49.

Знак записе љубав чиста,
 Не збрисао Видов-дан,
 Мојина је она иста —
 О'нова кличе на мегдан.

Мегдан зборим моме роду,
 Теби чисту љубав знам,
 А уз њу и природу —

Свет љубави да ти дам.

Ево миља од радости —
 Љубав чиста процвала,
 Љубимо се за младости —
 Миљем суза капала.

Зборе речи - срце плаче
 Не дај дражи у пролет,
 Чу од бола куца јаче —
 Тај скривени, тајни свет.

Прије с' срце у жбуниће
 Мномире ружице,
 А то онде наше тиче —
 Љубав чисте душице.

50.

Тонањ речи - салка
 Вренуше се с,анчице
 У љубави данка
 Зборише ти Данчице.

Збор милина милих

И љубавне милоште,
 Ја се њима чиних
 Ох, љубавна крепосте!
 Крепост твоја чедна
 Милоснога погледа,
 Два пулољка леда
 Љубавнога нам света.

51.

Цвет поздравља љубав нашу,
 Љубав здрави лист и росу,
 Овај поздрав у љубави
 Расцвет'о се у поносу.
 Поноси се љубав руже
 Кад се грије на сунашцу
 У свој нези од милина
 На нашем нам ту ердашцу
 Реци душо срца жуди,
 Да их рука ту закити,
 Један цветак да окити
 Где то грудма цвет уздише.
 Пунак росе изобиља
 Од две ласте наше нове,

Овај поздрав од љубави
 Тон љубавци тако гове.

52.

Пунољче мили, оди ми мали,
 Љубавни снови миљем процвали,
 Љубав нам збори у миљу душе,
 Љубавне ми се развише руже.
 Хоћеш ли ружо мени на груди -
 Да грешаш мило љубавне студи,
 Да ливаш тихо сузе радости,
 Да с' распцветају миљем љупкости.

53.

Пољана се обукла —
 Где, милошћу је живу,
 Мило ми је доукла
 У љупком целиву.

Ој радости препуна
 Из погледа твога,
 Где се с нова сад жбуне
 Руже срца мога.

Бајна ружо радости,
 Мила ружо моја!
 Збор је песма милости
 Жељом душа твоја.

Ој радости и. т. д.

Обазри се, погледај
 Љубав и природу,
 Тај милосни загревај —
 Сунчеву слободу.

Ој радости и. т. д.

Дај ми душо милости
 Из погледа свога,
 Дај љубави, крепости
 У јединству двога.

Ој радости и. т. д.

54.

Месец јасни милошће
 Синоћ небом сјаји,
 А то беху пунољче
 Наши уздисаји.

Уздахи'о цвет љубави
 Са дражи вечерне,
 Мене тихо забави
 Моје мисли дерне.

Савих ти се мислима,
 Ја пред твоје крило,
 Пунољци ми сметели
 Од љубави мило.

Нај пунољче убави,
 Цуро збора жива,
 Прими срце радости—
 Љубавног целива.

55.

Да л' да брзам брзим гредом,
 На' да станем ту пред светом?
 Ток се зора појавила,
 А пред мноме ружа сјаја—
 Силно руже у процвету
 У љубавном твом вајату:
 Која ружа мирис даје,
 На грудма се твојим таје.

ЉУБОМИР БОШКОВ
 БАВАННИЦА
 ИЗ ЗЕМЉЕ БР.

58.

Тедом, теденом!..
Идем гором ја,
А пред меденом
Рана зора сја!

Ој, да миља њој -
Пуно љубави,
Погле, боже мој,
Милост убави.

Смени с' пурица,
Смешио се цвет -
Бајна душица -
Та цео ми свет!...

59.

Сунце с' рађа, те зраке лије,
Сјајем сиђе да те обвије,
Обвијена ту у зракама
Нашла си се ти у песмама.
Те те песме збором среташе,
У љубави миљу с' креташе.

Што те зрака питала роде,
Са љубавне, миле природе
Што ти мину крај срца твога?..
Дај, прими је, тако ти бога.

60.

Нек је пуно, није доста,
У љубави милог госта
Зборише ми песме мило,
Док надоше њој на крило;
Са крила јој пропеваше —
С нова миљем процветаше.

61.

Дај новине, да милине гледам,
Да се душом у даљини предам.
Овај оглас из твога је места,
Даљина је—а што душо - неста?
Чена зрчак од слободоживе,
И — љубавне наше нам целиве.

62.

Како не ћу теби рећи,

Кад ме речом зборак срећи,
 Песмом зборим по слободи
 Како с' збива у природи.
 Како с' ружа тек развија
 Пуна дражи - још милија —
 Како мири ту пред нама
 У љубавним све песмама.

63.

Кад ти зборим из даљине,
 Па навалим са милине,
 Да доближим оба града,
 А то дупа са свог јада
 Пропвала ми са пеленом
 Ох, немилост с ружом њеном
 Пелен грки да чунамо,
 У пелену да с' купимо —
 Све горчине да примимо,
 Ако с' миљем не спимимо,
 Ако с' ружи не одамо,
 Да љубавни процветамо;
 У љубави љупке дражи,
 Да с' на дану ружа снажи.

64.

Папис'о сам уздах
 И љубавни нам знак:
 Убави пупољак —
 Љубави нам је знак!...
 Хоћеш доћи данас пвете
 Мени онде у присрете,
 Да ми рекнеш збор истине,
 Да се крећем у милини?
 Да ми причаш о сестрици,
 У љубавној све жељини
 Како жели да румени
 Пуна дражи у зелени,
 Како жели да ме кити —
 Миомирис ту развити
 У бајности бајног дара,
 Да нам љубав вечну ствара.

65.

Сунце зашло,
 Тугу нашла?

Нова с' роди
 У незгоди:

Сретнух сету	Крај узглавља
Па кревет —	Ту с' забављах
Јој, сан мио	Ад' бадава
Сад с' разбио!	Сва забава —
Развиле се—	Нестало је!
У виле се	Аој, где је?
Саме туге;	Слико жива
Где поруке:	Мог целива!

66.

Љубиле се мале тиге
 У горици, на гранчици,
 Моја драга сакри лице -
 Један бисер на травици.
 Ту пред њоме у уздаху
 Шапуће јој зборак неба,
 Почуј момо у призраку —
 Онај чинак нама треба.

67.

Како ћу да певам,
 Кад тугом рипем —
 Све о њојзи сневам,
 Па то тако пишем?!

А она?... О, да зна
 Да је љубим јако,
 Не б' миљем лепосна
 Загревала пак'о;
 Тако не смем роде
 Да јој миље скривам,
 Што ми од природе —
 С њом ћу да уживам.

Ој, ша сазнај миље -
 Знати мораш већем -
 Збори изобиље,
 Па те кити цвећем.

Прими гошце моје
 Љубавно ми цвеће -
 Која душа, ко је
 Мирисати не ће?

68.

Слаони руке, ово створа,
 Пред-а мноме дигла с' гора:
 Анта гора Требевића,

А по њему многе тића —
 Све су тића нашег рода.
 Ту је тицом сва природа,
 У природи песма мила
 Са њега се заорила,
 Па потекла по Вистрику
 Теби момо на видику. —
 Ох, види је, чуј јој збора,
 То ромори већ и гора;
 Ромор слушам из даљине;
 Па се точим од милине.

69.

Венац ружа где убави,
 Беласну се са љубави —
 Љубав жара ту скривена
 Од миља нам заруђена.
 Зора спала — зором пала,
 Те је ружа мирисала:
 Мириси јој примамљиви —
 Ту ће љубав да оживи.

70.

Једно јутро, друго зора —

Погле венац нашег створа:
 Створили га душе наше
 Од љубави миља наше,
 Да нам пау по њој јанци
 У љубави наши саници —
 Данка снак ту уснила,
 Да је мене пољубила.

71.

Ја га знадем из погледа,
 Ох, љубавног оног чеда;
 Један поглед већ ми каза
 Где ј' љубави кришна стаза.
 Хајде душо да с' вијамо,
 Љубављу се упознамо!
 Ко с' заљуби, да у ступи
 Оном другом, да с' заљуби.

72.

Је л' да хоћеш миље само,
 Ваш нуполак у расцвету —
 У милости кад се сламо
 Ту у твоме баш вајату.
 Изборно ти век љубави,

Па зар јоште чула ниси?
 Сав је мирис у забави -
 А љубави ту уздиси
 Са зором те мило љубе,
 Да се душе не изгубе,
 Да се нађу из даљине
 Пупе дражи и милине,
 Једна другој да с' предају
 У љубави и — грљају.

73.

Још, још, баш са Алпа
 Ружа ево теби!..
 Миље тена немо,
 „Још је узбр'о не бих!“

На Алпе ми са Карпата
 Полетело миље,
 Примид, роде, цвет ми брата
 Рајско отношље!

Затворише цветак један -
 У тами сужно цвеће;

Онда бејаш вољан бедан,
 А невољан среће:

Смедок песме врти
 Покрај алпске руже —
 Руже пуне сета
 Моје најне душе.

74.

Моја драга ружу гледа
 Па се љупко смеши,
 Пред њоме је душа света,
 А'а то анђ'о бежи...

Бежи анђ'о од љубави,
 Па се крије гором;
 Сакрио се у забави
 Да је чује збором.

Збор зборила бајна ружа
 Телефон од дражи —
 Прозборила њена душа,
 А што збори, кажи!...

Што би друго збор јој био,
 Већ да хрипнине многе —
 Дон јој нисам занемрио
 У процвату своме!

75.

Корела ме мајка, што по ваздан пише
 А да знаде само, како песмом динише
 Песма збори радосно, што душа осећа
 На је видиш мило сред љубавна цвећа
 Душа окићена у ружји и цвећу,
 Љубавне ми тице пред њима полећу
 Да у песмама ми, мирис лугом носе
 Ником, мириси светом да носе
 проносе.

76.

Збирка ова од санова,
 Сан љубио - разавио,
 Љубав пуну ту у жбуну.
 Где се виде, бајем етиде
 Обе руже — наше душе.

77.

Већ свануло у велико,

А ја не знам моја дико
 Где ћу поћи у љубави,
 Да ме мило позабави —
 Да бар твоју сеју нађем,
 Да јој милом онде сађем.

78.

У љубави миле сеје
 Од милости срце веје,
 Она ће ти право рећи,
 Да те песник песмом срећни —
 Ту што броји други слике,
 А он слике и прилике
 Разнобојне, разноврсне.
 Пуно лоше и изврсне:
 Све их ређа у метежу,
 А међ њима ружу свежу,
 Да мирнишеш, да уздициш,
 Да ми душом још уишеш.

79.

Ето сунца - нег ме дали само,
 Одлетећу један тренак тамо,
 Где ја спазих сеју твоју милу,
 Како чедо примила на крилу.

Чедо мило, што се мило смеши
 Ој из срца кад миље бележи,
 Само миље њиме прозборило:
 У роси се руже и умило.

80.

СВЕТОЗАР.

Прижегло је сунце
 Земљу да запали,
 А на реци ено
 Онај чуњак мали.
 Да си тамо миље
 Ја бих весло био,
 Десном руком свет бих
 Овај пребродило.

Нашли би се душо
 Баш у тају тамо.
 Да љубав нам свету
 Свету не одамо.
 Ал' - нек сазна најзад,
 Шта ће да нам буде!

Свет љубави, па да с'
 Њему јоште чуде!...

ДАНБУ НА ОГРАНБУ.

Добачена кита од двајест јошт пу-
 пољака.

81.

Ту још пупољци; пет, шест мома
 У лаганоме ходу,
 Што ћу мишљу, ја сиромах
 Баш нашћох неугоду:
 — Је ли туна моја драга,
 Пупољци да је љубе!...
 Оронила јадом снага —
 Године су нам скупе.

Скупљи дари — ој адеми
 Орошених нам суза,
 Још у срцу — слут на стени -
 Опака је медуза:

Јој, страшило! Страши с' драга,
 Те ми не смеде доћи —
 Ох, љубљена ми росна снага
 Сама с' створи пред очи!

82.

Дуни ветре, спени лађом
 На растанак с драгом,
 Лепрните ева једрила —
 Са тајаном снагом;
 Нек свет сазна да је љубав
 Што барјак цемива,
 Овај поздрав мојој драгој
 Што талас умива.
 Дил' ће пену испод града,
 Бољугавог збира,
 Где се мука љубљенога
 Крвљу изопира:
 Ој, пунољче ти у роси
 Вас напојен крви —
 Ти си с' мени у млини
 Бар развио први.

Дај се првом и последњом
 С јутра и вечера,
 У процвату милосноме —
 Ручнога девера.

83.

Имам кума и девера,
 Имам старог свата —
 Имам свате без замера,
 Тебе тражим из вајата.

Ој изађи луче мило,
 Приклони се мени,
 Пред твоје ће меко крило
 Бисер да се цени:

Дробни бисер пољубаца
 Млађане ми снајке —
 Ох, опрости - сан се жаца
 У љубавне вајке.

84.

Круну понех, круну узех,
 Да утешим себе -

Круна ми је 'у рукама
У њој гледам тебе.

Пунољак се ту развио -
Миомирис мири;
Пролетео осмех лаки,
Па са њега вири.

Ој осмеху моје драго
Мило си ме тек'о,
Ја запањен пред њом стадох -
А да кад сам бег'о?..

85

Да ти рекнем збогом драго
Још би рано било,
Ово јутро моја снаго
Миљем поранило.

Случај хтеде да се нађем
Јоште јутра оба —
Да ти миљем ближе сађем
Кроком изнад гроба.

'а пре гроба и старости
Љубав процветава,
а се бојим, стреним - прости.
То се одобрава.

ош је доба - да нестану
Ови мими дани —
Јама јутро ово евану
Са љубавни сани.

а ето сав, а ти с'анкс
Да сањамо скупа,
Јок нам траје бела данка
И љубавног ступа.

86

Кита цвећа
Теби слета —

Ој, прими је, прими-
Да се љубав прими
К'о пунољци росни,
Раецвали, поносни.

Поздрав мили
Махну крили —
Ој, прими га и т д,

На састанку —
При расстанку
Ој, прими их и т д.

87.

Ала ј' цвет
У њем сплет —
Сласти пуна
Иза жбуна
Једна капља
Крви пала.
Моју драгу
Поканала.
Том сам капљом
Цвет нарис'о,
Те је тихо
Он узне'о.
Ој, дачице
Сласт-девојче,

Из бантице
Мој цупољче!
Женски сплети,
Пуни цвети,
Ко их бере
Нека зна,
Дању с' бере
Љубав сва.
Цваст ти нише,
Цвет уздише...
Женског лика
Пун је слика-
Све је твоје,
Тек је моје

Мала речца Ој, на реци
Слашћу та — Данас „да.“

88.

Савине се песме мило,
К'о што с' бриљан сави,
Теби паде баш на крило —
Један цвет је мави.

Од куд овај? ти се питаш,
У певреме у расцвету? .
Ти се миљем за њим хиташ
Па га береш' првом свату.

Задеваш га за клобуком
Свату и деверу
Једва познах ја са муком
Уз дивотну веру —

Немој дико без мириса
Као мави чкаљ,
Јер за ружом он уздиса —
Пун, љубавни краљ.

У пустињи поникао
 Пустиња га звала;
 Ал' је миљем ту свикао
 Где га твоја рука дала.

89.

Да се кренем - та још не ћу,
 Да још берем росно цвеће;
 Прво узбрах „хоћу не ћу“ —
 Ох, животне моје среће!

Ти к'о хоћеш за ме поћи,
 Ја се тошим у радости;
 Тражим слику, тражим очи
 У љубавној ту сладости.

90.

Која клупа, који тајни кутак
 Заклонио моје драге путак?
 Која стаза њу провађа тихо —
 Кад кривуда да не би на лихо,
 Већ да мене поведе до драге,
 До пупољка и до руже благе.

91.

Кад се сретох, ја се пренух,
 А пред њоме цвет се крену:
 Ој песниче у хитости
 Ти не виде цвет радости,
 Радост ти је процветала,
 Твоја драга прочитала.
 Прочитала издах душе.
 И магнину прне тмуше —
 Ветар душе, те је гони
 А издаси у погони:
 Који прије драгој пао,
 На грудма је уздасо.

92.

Кад је тако удах хтео,
 А што жељом не бих смео
 Да запросим круну цвећа —
 Да ме кити цвет и срећа:
 Први цветак у милости,
 Прва срећа у радости
 На криоцу миле душе
 У даљини прне тмуше.

ЉУБОМИР БОШКОВ
 БАВАНИШТЕ
 1933 ЗБИРКА 59.

93.

Јоште певам, да допевам,
 И још сневам, да сневам —
 Да поцуним стотак друзи
 У љубавној све послужи,
 А час летну у радости.
 Да ме сећа у милости:
 Где се драга срца хвата,
 Да поспрати својту, брата —
 И мене је поспратила,
 Ој - ал' да се — заљубила?...
 Ту ја рекох тушта речи,
 А не једну бар у срећи,
 Да одјекне жица звуком
 Љубавнијом још поруком.
 Са дражима од милине,
 Пред њом цвет ми да не гниа

94.

Ладовање, радовање,
 Миловање лагодније,
 А љубавно баш певање

Никад драже ни милије!
 Прислухн'о сам ветра жарку,
 Замирио мирис душе,
 Погледао зраку жарку
 Од љубавне оне суше,
 Што осуши цвет у пољу,
 Што покоси бугун цвета,
 Што понесе срца бољу,
 А што љубав нову срета.
 Нанаја се благе росе,
 Те с' осећа среће пуне —
 Моју драгу док не просе,
 И мени се руже-жбуне.

95.

Та нај миље најмилије,
 Нај ми срце на грудима;
 Нек се рука рупи свије,
 Одахни ми на прсима:
 Лисна горо приклони се,
 Пред љиљаном у травици —
 Једном само ој повиј се
 Да ти кликнем у славици:

Слава цвету и пуполку,
Где је момак уз девојку
У наруча загрљено
И љубављу — намирено!

96.

Како да свршим, кад бих до век писо
Од миља бих миљем ја за тобом дисо
Бар би тако издах који био,
Који би ми теби одлетео:
Поздравио т' по сеји и роду,
Да га примиш - уз љубав природу,
Та да стечеш једно срце верно,
Што љуби, љуби неизмерно.

97.

Ој соколе свет соколи,
А то братац соко сив!
Моје с' срце појзи моли —
Љубав теби у одзив:

Пољуби ми сеју твоју,
Ти јој реци, што сам ја —

Искра лапа у увоју -
Беше душа и моја.

Сад разбукну плам љубави,
Ох, прикри га онде ти?...
Где је ледак и сметови,
Нек потече љубав ми!

Да соколи, а баш оба
Обавите сестри стас,
Реци те јој: Већ је доба,
Да саслуша овај глас.

98.

Отац, сеја, мајка мила —
Љубавни их пит'о плам:
Зар никоја нема сила
Да сломије један кам?...
Не плаш'те се, што с' обија,
Биће ремек душо ми —
Док на њему никну сија —
Док вам будем једном „ти“

Најзад што ћу да вам тешам —
 Да ли песме да поцепам?...
 Је ли пламен ледног поља,
 И у њему моја боља,
 Што би вољом да загреје
 Пустли снежак што провеје,
 Што би миљем да зачини
 Сваки цветак по утрини?...
 Што ми слвка у милоти
 Рајску тију у природи,
 Тебе зове круном цвећа,
 Тебе тицом од пролећа —
 Још те зове адем - драга
 Мојег миља, моја драга!

Крај за сада, не за навек.
 Буди срцу моме одјек:
 Љубав иштем, љубав пита,
 Хоће л' миљем да похита?
 Да ти насне пуно крило

Све љубљеног цвећа, мило —
 Најмилије, руже бело,
 Што се душом дневно жале,
 Што понеше твој анђели —
 Што милошћу миље дели
 Пред престоље мајке свете. —
 Удах крену! — Моје дете,
 Мајка вели у свој жељи,
 Два нам цветка да не доли,
 Већ да спусти убавости
 Цветне дражки и милости,
 Нека мире ту на свету
 У љубавном своме силету.
 Нек цветају и прецвате
 Све у миљу душе дате;
 Док нам буде душа хтела,
 Што је миљем узлетела;
 Што се дражју ту спустила
Свежу љубав испунила.

На даништу у Београду 25. 26. Авг. 1888.

ARCANUM.

Запета у речи „санка“ не ће читаоцу сметати, да се прилагоди осећајима који су тога данка подеодили руку песникову.

Простор одређене садржине, задржао нас је, да истичемо поједине погрешке, које се при пажљивој коректури поткрале, чему се моле читаоци да сами то учине.

Искра лака у увоју -
Беше душа и моја.

Сад разбукну плам љубави,
Ох, прикри га онде ти?...
Где је ледак и сметови,
Нек потече љубав ми!

Да соколи, а баш оба
Обавите сестри стас,
Реци те јој: Већ је доба,
Да саслуша овај глас.

98.

Отац, сеја, мајка мила —
Љубавни их пит'о плам:
Зар никоја нема сила
Да сломије један кам?...
Не плаш'те се, што с' обија,
Биће ремек душе ми —
Док на њему никну сија —
Док вам будем једном „ти“

99.

Пајзад што ћу да вам тешам —
 Да ли песмо да поцешам?..
 Је ли пламен ледног поља,
 И у њему моја боља,
 Што би вољом да загреје
 Пусту снегак што провеје,
 Што би миљем да зачини
 Сваки цветак по утрини?..
 Што ми слика у милоти
 Рајску тију у природи,
 Тебе зове крупом пшча,
 Тебе тицом од пролећа —
 Још те зове адем - драга
 Мојег миља, моја драга!

100.

Крај за сада, не за навек.
 Буди срцу моме одјек:
 Љубав иштем, љубав пита,
 Хоће л' миљем да похита?
 Да ти насне пуно крило

Све љубљеног пшча, мило —
 Најмилије, руке беле,
 Што се душом дневно желе,
 Што понеше њој анђели —
 Што милошћу миље дели
 Пред престоље мајке свете.—
 Уздах крену!—Моје дете,
 Мајка вели у свој жељи,
 Два нам цветка да не дели,
 Већ да спусти убавости
 Цветне дражи и милости,
 Нека мире ту на свету
 У љубавном своме сплету.
 Нек цветају и прецвате
 Све у миљу душе дате;
 Док нам буде душа хтела,
 Што је миљем узлетела;
 Што се дражју ту спустила
Свежу љубав испунила.

На даништу у Београду 25. 26. Авг. 1888.

ЉУБОМИР БОШКОВ
БАРАНИШТЕ
ИЗ ЗБИРКЕ Бр.

ARCANUM

Запета у речи „савка“ не ће читаоцу сметати, да се прилагоди осећајима који су тога данка подводили руку песникову.

Простор одређене садржине, задржао нас је, да истичемо поједине погрешке, које се при пажљивој коректури поткрале, чему се моле читаоци да сами то учине.